

בית המדרש "תורת דוד"
ע"ש הגה"צ רבי דוד בר חן זצ"ל - רבה של שדרות,
והרבנית רות בר חן ע"ה

"תורת דוד"

השיעור השבועי

פרשת וירא

תשפ"ב

(שנה ו', גליון מס' 214)

שיעורי הרב אליהו בר חן

e0527191965@gmail.com | 052-719-1965

**השיעור השבועי עם הרב אליהו בר חן,
מתקיים בכל יום שלישי, בבית הכנסת "כתר תורה" -
ניסנית,
ביישוב ניצן ב'**

זמן תחילת השיעור:

שעון חורף - 19:45

שעון קיץ - 20:00 (כאשר זמן צאת הכוכבים מתארך,

השיעור מתקיים מיד לאחר תפילת ערבית)

לקבלת הגליון השבועי בדוא"ל:

נא שלחו הודעה, לכתובת k.torat.david@gmail.com

תחת הכותרת "גליון שבועי"

זמני כניסת ויציאת השבת:

רבינו תם:	יציאה:	כניסה:	
19:15	18:35	17:23	ירושלים:
19:12	18:37	17:38	תל אביב:
19:13	18:36	17:29	חיפה:
19:16	18:38	17:42	באר שבע:

הלימוד, מוקדש לרפואתם השלימה, של:

שאול עמנואל בן ג'מילה
רות חפציבה בת פרלה
שושנה סולטנה בת מרים
אמירה בת נעמי
שרה בת סוליקא
דינה בת סוליקא
אסתר בת תמר

יוסף דהאן בן רחל
רפאל פנחס בן מרים רמו
משה בן אסתר
חיים נתן צבי בן שרה
מאיר בן נעמי
אפי בן קונפיטה
מרדכי בן רינה

פרשת וירא התשפ"ב

"וּשְׁמְרוּ דֶרֶךְ ה', לַעֲשׂוֹת צְדָקָה וּמִשְׁפָּט"

א. "ויהוה אָמַר, הַמְכֹסֶה אֶנִּי מֵאַבְרָהָם, אֲשֶׁר אֲנִי עֹשֶׂה. וְאַבְרָהָם הָיוּ יְהִיָּה לְגוֹי גָדוֹל וְעֶצְוִים, וְנִבְרָכוּ בוֹ כָּל גּוֹיֵי הָאָרֶץ. כִּי יִדְעֶתִיו, לְמַעַן אֲשֶׁר יִצְנֶה אֶת בְּנָיו וְאֶת בְּיָתוֹ אַחֲרָיו, וְשָׁמְרוּ דֶרֶךְ יְהוָה, לַעֲשׂוֹת צְדָקָה וּמִשְׁפָּט, לְמַעַן הִבִּיא יְהוָה עַל אַבְרָהָם אֶת אֲשֶׁר דִּבֶּר עָלָיו", (בראשית, יח', יז' - יט').

ובפסוקים אלו, יש ליתן את הדעת, מהו הטעם שנסמכו זה לזה, שכן, לכאורה אין כל קשר, בין כך ש-ה' יתברך "מְכַסֶּה מֵאַבְרָהָם", לבין כך שאברהם אע"ה יצווה את בניו אחריו.

ב. ויעויין בפירושו של רש"י הקדוש, שביאר כתובים אלו, כדלהלן:

"המכסה אני - בתמיהה.

'אשר אני עושה' - בסדום,

לא יפה לי לעשות דבר זה שלא מדעתו, אני נתתי לו את הארץ הזאת, וחמשה כרכין הללו שלו הן ...

קראתי אותו אברהם, אב המון גוים,

ואשמיד את הבנים, ולא אודיע לאב שהוא אוהבי?

'ואברהם היו יהיה' ... וכי ממנו אני מעלים?

והרי הוא חביב לפני להיות לגוי גדול, ולהתברך בו כל גויי הארץ.

כי ידעתיו - לשון חֶפְזָה,

כמו ¹ 'מודע לאישה', 'הלא בעז מדעתנו' ², 'ואדעך בשם' ³,

¹ רות, ב' - א':

"ולְנַעֲמִי מוֹדַע לְאִשָּׁה, אִישׁ גָּבוֹר חֵיל, מִמִּשְׁפַּחַת אֶלְיָמְלָךְ, וְשָׁמוּ בַעַז".

ואמנם, עיקר לשון כולם, אינו אלא לשון ידיעה,
שהמחבב את האדם, מקרבו אצלו, ויודעו ומכירו.

ולמה ידעתיו?

'למען אשר יצוה' - לפי שהוא מצוה את בניו עלי, לשמור דרכי ...

'יצוה' - לשון הווה ...

'למען הביא' - כך הוא מצוה לבניו, שִׁמְרוּ דֶרֶךְ ה'."

ג. והנה, רבינו הרמב"ן זיע"א, הביא לדברי רש"י הקדוש, והוסיף וחלק על
דבריו ג' דברים:

א. " 'והשם אמר' - אל צבא השמים העומדים עליו, או אל המלאכים
השלוחים".

ב. " 'ואברהם היו יהיה' - והנכון, כי השם יתברך דבר בכבוד אברהם,
אמר, הנה הוא עתיד להיות לגוי גדול ועצום, ויהיה זכרו בזרעו ובכל גויי הארץ
לברכה,

לכן, לא אכסה ממנו, כי יאמרו הדורות הבאים - איך כיסה ממנו?
או איך נתאכזר הצדיק על שכיניו החונים עליו, ולא ריחם ולא התפלל עליהם
כלל?

והגלוי אליו טוב ויפה,

כי ידעתי בו, שהוא מכיר ויודע שאני ה' אוהב צדקה ומשפט,

כלומר, שאני עושה משפט רק בצדקה,

² שם, ג' - ב':

"ועתה, הלא בעז מדעתנו, אשר היית את נערוֹתַי, הנה הוא זָרָה אֶת גֶּרְןִּי הַשְּׁעָרִים הַלְּיָלָה".

³ שמות, לג' - יז':

"ויאמר יהוה אל משה, גם את הדבר הזה אשר דברת אעשה, כי מצאת חן בעיני, ואדעך בשם".

ולכך, יצוה את בניו וביתו אחריו, לאחוז דְרָפָי.
והנה, אם בדרך צדקה ומשפט יפטרנו, יתפלל לפני להניחם, וטוב הדבר,
ואם חייבין הם לגמרי, גם הוא יחפוץ במשפטם, ולכן ראוי שיבא בסוד ה' ".
ג. " כי ידעתיו למען אשר יצוה' - והנכון בעיני, שהיא ידיעה בו ממש,
ירמוז, כי ידיעת השם שהיא השגחתו בעולם השפל, היא לשמור הכללים,
וגם בני האדם מונחים בו למקרים, עד בא עת פקודתם,
אבל בחסידיו, ישום אליו לבו, לדעת אותו בפרט, להיות שמירתו דבקה בו תמיד,
לא תפרד הידיעה והזכירה ממנו כלל".
והיינו, שבענין "כי ידעתיו", נחלקו רש"י והרמב"ן, מהי אותה "ידיעה":
דעת רש"י - לשון "חביבות",
דעת הרמב"ן - ענין "השגחה פרטית" מיוחדת ומדוקדקת עבור הצדיק.

ד. והנה, "דעת", פירושו חיבור ⁴,

וממילא, אפשר:

שגם כאשר נאמר "כי ידעתיו", הוא, לשון חיבור.

ולדברי הרמב"ן:

⁴ וכענין שמצינו אצל אדם הראשון וחוה, כאשר קיימו מצוות עונה, (בראשית, ד' - א):

"וְהָאָדָם יָדַע אֶת חוּה אִשְׁתּוֹ, וַתְּהַר וַתֵּלֶד אֶת קַיִן, וַתֹּאמֶר קָנִיתִי אִישׁ אֶת יְהוָה".

ומצוה זו, הינה חיבור ב' גופים לאחד,

וכמאמר הכתוב (בראשית, ב' - כד):

"עַל כֵּן יַעֲזֹב אִישׁ אֶת אָבִיו וְאֶת אִמּוֹ, וְדָבַק בְּאִשְׁתּוֹ, וְהָיוּ לְבָשָׂר אֶחָד".

הא למדת:

ש"ידיעה", אשר הינה משורש "דעת", פירושה חיבור.

מחמת והצדיק מתקדש לפני הבורא ית"ש, הקב"ה "מתחבר עמו", ונוהג עמו
ב"השגחה פרטית" מדוקדקת.

וממילא, אף לדברי רש"י, ש"כי ידעתי" הוא לשון חביבות, אפשר:

שמחמת שהצדיק מתקדש לפני הבורא ית"ש, הקב"ה "מתחבר עמו", ונוהג עמו
ב"חביבות" יתירה.

ה. והנה, בכדי להבין ולברר עוד בעניינים אלו, שומא עלינו ליתן את הדעת, ב-
ב' דברים:

א. במאמר הכתוב (בראשית, יח' - יט'):

"כי ידעתי, למען אשר יצוה את בניו ואת אחרי, ושמרו דרך הנה, לעשות
צדקה ומשפט, למען הביא הנה על אברהם את אשר דבר עליו",
יש להבין, מפני מה נאמר "ושמרו" בלשון עבר,
והלא, היה צריך לומר "וישמרו", בלשון עתיד -

שכן, רק לאחר שיהיה זרעו של אברהם אע"ה קיים בעולם, ויצוום על שמירת
המצוות, הם יקיימו אותם.

ב. דרשו רבותינו ז"ל (תנא דבי אליהו רבה, פכ"ה):

"חייב אדם לומר, מתי יגיעו מעשי, למעשה אבותי - אברהם יצחק ויעקב",

והנה, מן הלשון "חייב", למדנו, שהדבר הוא כחוב גמור, ואינו כמליצה בעלמא,

והדבר צריך ביאור, היאך יכול האדם השפל, להגיע לדרגות גדולות ונשגבות אלו.

ו. על הנאמר בפרשת "תצווה"⁵, "ואתה תצוה את בני ישראל, ויקחו אליך -
שמן זית זך, כתית למאור, להעלת נר תמיד",

כתב ה"אור החיים" הקדוש זיע"א, וז"ל:

"ירמוז באומרו 'תצווה', על דרך אומרים ז"ל⁶ -

⁵ שמות, כז' - כ"א.

כי כל תלמיד חכם, יש לו ניצוץ מנשמת משה,
ולזה, רבותינו ז"ל⁷, היו קוראים זה לזה - משה, כי הוא זה המדבר - בבחינת נפש
הלומדת תורה.
והוא אומר, 'ואתה תצוה',
על דרך אומרם⁸, 'כי מלאכיו יצוה לך',
שהוא לשון צוותא, ליווי לאיש ישראל הנכבדים,
וכבר ידעת, כי אין חשיבות, אלא באמצעות עסק התורה.
ובחר ה', לרמוז רמז זה במצוות שמן, כי הוא בחינת התורה, שהוא אור העולם.
ועיין בפסוק שאחר זה".
והיינו,
שביאור המילה "תצוה", הוא, "צוותא".
ובהמשך דבריו, כתב וז"ל:
"ובדרך רמז, יתבאר הכתוב - על דרך מאמר, הובא בספר זוהר חדש⁹, כי די גליות
של ישראל¹⁰ - כל אחד מהם נגאלו ממנו בזכות¹¹ אחד,
גלות הראשון, נגאלו בזכות אברהם אבינו עליו השלום,
ב', נגאלו בזכות יצחק,

⁶ "תיקוני זוהר", תיקון סט'.

⁷ שבת, קא' ע"ב.

⁸ תהילים, צא' - יא'.

⁹ בראשית, ח'.

¹⁰ ארבעת הגלויות, הם: בבל, מדי, יון, אדום.

ויעויין עוד, במדרש (בראשית רבה, פרשה מד', יז'), על הפסוק (בראשית, טו' - יב'), "וַיְהִי הַשֶּׁמֶשׁ לְבֹאֹ, וְיַרְדֵּן מִן הַיַּרְדֵּן עַל אֲבְרָם, וַיְהִי אִימָה חֲשֵׁכָה גְדֹלָה נִפְלֵת עָלָיו", מה שדרשו בזה.

¹¹ היינו, בזכות אחד מן האבות הקדושים.

ג', בזכות יעקב,
וה-ד', תלוי בזכות משה.
ולזה נתארך הגלות, כי כל עוד שאין עוסקים בתורה ובמצות, אין משה חפץ
לגאול עם בטלנים מן התורה.
וזה הוא שרמז הכתוב כאן - באומרו 'ואתה תצוה את בני ישראל', על דרך¹² יכי
מלאכיו יצוה',
או, על דרך אומרם¹³ ז"ל 'אין צו אלא מלכות' -
כי הוא ימלוך עלינו לעתיד,
ותנאי הוא הדבר, שיעסקו ישראל בתורה.
וזה הוא אומרו, 'ויקחו אליך שמן זית זך', ירמוז אל התורה שנמשלה לשמן,
מה השמן מאיר לעולם, כך התורה ...
ודקדק לומר, 'זך', שצריכין לעסוק בתורה לשמה בלי שמרים - שהם לקנתר
ח"ו, או להתגדל וכדומה, אלה הם שמריה.
ואמר עוד 'כתית', פירוש, שצריכין לעסוק בתורה ולכתת גופם וכחם,
על דרך אומרו¹⁴, 'זאת התורה אדם כי ימותי'¹⁵ "וכו'.

ז. וביאור דבריו הקדושים, כך הם,

¹² תהילים, צא' - יא'.

¹³ יעויין בספר שמואל (א', יג' - יד'):

"ועתה ממלכתך לא תקום, בקש יהוה לו איש כלבו, ויצוהו יהוה לנגיד על עמו, כי לא שמרת את אשר צוה
יהוה".

ומבואר שם:

שלשון "צו", פירושו "מלכות".

¹⁴ במדבר, יט' - יד'.

¹⁵ ברכות, סג' ע"ב.

דהנה, ה"זוהר הקדוש" ("זוהר חדש", דף ח'), וז"ל:
 "ר' יוסי בן חלפתא, הוה יתיב קמיה דר' יצחק,
 אמר ליה, מידי שמיע ליה למר, על מה אתארך יומא דמשיחא מן גלותא דא,
 אמר ליה, לא אתארך, אלא, על ביטול אורייתא. דהכי שמענא מרב המנונא סבא,
 תלתא גליות גלו ישראל, וחזרו בזכותהון דתלתא אבות -
 וגלותא רביעאה, בזכותא דמשה יתחזרון.
 תא ואחזי לדך, לא איתגלו ישראל אלא על ביטול תורה. שנאמר¹⁶, 'ויאמר ה' על
 עזבם את תורתיי,
 אמר הקדוש ברוך הוא, בגליות הראשונות, חזרו בזכות אברהם יצחק ויעקב,
 עכשיו, הם חטאו בתורה שנתתי למשה, ונקראת על שמו. שנאמר¹⁷, 'זכרו תורת
 משה עבדי,
 כד יתובין ויתעסקון בתורתו, בזכות משה אני גואלם.
 על כן נאמר בתורה¹⁸, 'תורה צוה לנו משה', כדי לשמרה ולעסוק בה,
 ואם לאו, 'מורשה קהלת יעקב' -
 'מורשה', דא מסכנותא הוא. כמה דאתא אמר¹⁹, 'ה' מוריש ומעשיר' -
 מלמד, דלא אתיא מסכנותא לברתיה דיעקב, אלא, על דלא אתעסקו בפיקודין
 דאורייתא"²⁰.

¹⁶ ירמיה, ט' - יב'.

¹⁷ מלאכי, ג' - כב'.

¹⁸ דברים, לג' - ד'.

¹⁹ שמואל א', ב' - ז'.

²⁰ ותרגום דבריו הקדושים, כך הם:

רבי יוסי בן חלפתא, היה יושב לפני רבי יצחק,

אמר לו, דבר שמוע לו למר, על מה התארך יום המשיח מהגלות הזו,

ולפיכך, נתארכה הגלות על עם ישראל:

"כי כל עוד שאין עוסקים בתורה ובמצות, אין משה חפץ לגאול עם בטלנים מן התורה".

והוא מה שציווה ה' יתברך למשה רע"ה:

שמכיוון שבזכותך יגאלו עם ישראל, בגלות הרביעית,

לכן, עליך להתחבר ולהתאחד עם עם ישראל, כי "תצוה" הוא מלשון "צוותא" -

אך "צוותא" זו, כרוכה בעסק התורה הקדושה, ללא פניות וסטיות כלל ועיקר.

ח. כתב ²¹ הגה"ק בעל "אוהב ישראל" זיע"א מאפטא, כדלהלן:

א. הנה, אברהם אע"ה, היה מתהלך בתומו ובקדושתו, בעבודת הבורא ית"ש,

אמר לו, לא התאריך אלא על בטול תורה. שכך שמעתי מרב המנונא סבא, שלש גליות גלו ישראל, וחזרו בזכותם של שלשה אבות -

ובגלות הרביעית, יחזרו בזכות משה.

בא ואראה לך, לא גלו ישראל אלא על בטול תורה. שנאמר (ירמיה, ט' - יב'), 'ויאמר ה' על עזבם את תורתו',

אמר הקדוש ברוך הוא, בגליות הראשונות, חזרו בזכות אברהם יצחק ויעקב -

עכשיו, הם חטאו בתורה שנתתי למשה, ונקראת על שמו. שנאמר (מלאכי, ג' - כב'), 'זכרו תורת משה עבדי',

כשישובו ויתעסקו בתורתו, בזכות משה אני גואלם.

על כן נאמר בתורה (דברים, לג' - ד'), 'תורה צוה לנו משה, כדי לשמרה ולעסוק בה,

ואם לאו, מורשה קהלת יעקב' -

'מורשה', זוהי העניות. כמו שנאמר, 'ה' מוריש ומעשיר' -

מלמד, שלא באה עניות לבת יעקב, אלא, על שלא התעסקו במצוות התורה.

²¹ בספרו הקדוש הנ"ל, על פרשתו (בראשית, יח', יז' - יט').

וכן הובא בספר הקדוש "קדושת לוי", לסנגורן של ישראל - הגה"ק רבי לוי יצחק זיע"א מבארדיטשוב.

ואע"פ שהיה "מפקיר" את עצמו לכבוד ה' יתברך, היה מרגיש בכל עת, "שמא איני עושה מספיק לכבודו",

שכן, הוא יתברך, מיטיב עבורי בכל עת ובכל שעה, והיאך יכול אני להחזיר לו טובה על כך?

ב. אשר על כן, הוסיף אברהם אע"ה הנהגה גדולה בעבודתו:

אמר, היות ואני אבי האומה, וכל אשר מזרע ישראל יקרא מעתה ועד ביאת גואל צדק, מזרעי הוא,

אם כן, בכל מצווה שאקיים לכבודו יתברך, אקיים את המצווה "בשם כל ישראל",

והיינו, שבקיום המצווה, אכניס כוחות וכוונות עבור כלל ישראל.

ג. ומעתה, זכו זרעו אחריו, ל-ב' מעלות:

- האחד, היות ואברהם אע"ה קיים את כל התורה כולה "בשם כל ישראל",

אם כן, נחשב הדבר, "כאילו" קיימו כלל ישראל את התורה הקדושה.

- והשני, שכאשר ירד זרעו לעלמא הדין, יהיה כוח לכל אחד ואחד מהם, לקיים את "כל" המצוות כתיקונם,

שכן, כבר "הצמיח" להם אברהם אע"ה, כוח מיוחד, וכלי קיבול לכך.

ד. וממילא, נוכל להשכיל ולהבין, את מאמר "מתי יגיעו מעשי":

שלעולם, אין הכוונה שיגיע האדם למעלתו של אברהם אע"ה, כי מי יזכה לכך.

אלא, שהכוונה היא, שחייב האדם, להגיע לאותו הכוח שקיים אברהם אע"ה בשביל אותם נשמות ישראל.

והיינו, שהשאיפה שמצווה עלינו, היא, לזכות לקיים את מצוות הבורא ית"ש בשלימות,

ב-ד-י-ו-ק, כפי מה שכיוון אברהם אע"ה עליו בעשותו את מצוות הבורא ית"ש.

ה. ומכיוון שרש"י הקדוש, ביאר את הפסוק "כִּי יִדְעֶתְיוּ", בלשון "חביבות", וכמו שנתבאר לעיל,

על כן אמר הבורא ית"ש :

סיבת הדבר שאני מחבב את אברהם אע"ה ביותר, היא, מחמת שהוא "מצווה"
את זרעו אחריו,

והיינו, שהוא "מחבר" את כל נשמות עם ישראל לקיום המצוות.

ו. ולפיכך, אמר הכתוב "וְשָׁמְרוּ", בלשון עבר :

כיוון שבמעשיו של אברהם אע"ה, כבר קיימו כל עם ישראל את כל המצוות
כולם, כתיקונם ובשלימותם.

ט. על הפסוק (בראשית, א' - א'): :

"בְּרֵאשִׁית בָּרָא אֱלֹהִים, אֶת הַשָּׁמַיִם וְאֶת הָאָרֶץ",

כתב ²² הגה"ק רבינו חיים סינאוני זיע"א :

שנוטריקון המילה "בְּרֵאשִׁית", היא, אותיות "שֶׁב-יִרְאֵת",

והנה, המילה "יִרְאֵת", עולה בגימטריא 611,

וכמו כן, המילה "תוֹרָה", עולה בגימטריא 611.

ללמדך, שהרוצה לשוב בתשובה שלימה על חטאיו, ולהיות ירא שמיים,

צריך לעסוק בתורה הקדושה, אשר היא מכפרת על כל עוונותיו.

ובטעם הדבר, שגדול כוח התורה משאר המצוות, להכניע את היצר הרע,

כתב ²³ הרב חיד"א זיע"א :

"דע, כי בשעה שאכל אדם הראשון מעץ הדעת, נהנו כל אבריו, חוץ מן הקנה,

לפי שלא דיבר בעת האוכל.

אבל, חוה אמנו, דברה בעת אכילתה ²⁴, ופגמה אפילו הקנה שלה.

²² בספרו הקדוש "עטרת תפארת" (בראשית, א' - א').

²³ בספרו הקדוש "דברים אחדים", דרוש יג',

וכמו כן, בספרו הקדוש "דבש לפי", מערכת ש', אות ו'.

ואפשר, אני אומר -

כי למה הנשים אינם בכלל לימוד התורה, כיוון שהקנה שלהם חס ושלוס פגום, כידוע מדבריו ז"ל.

אבל האנשים, אשר לפני הש"ס הם נגשים, נאה ויאה להו לימוד התורה, כי הקנה שלהם אינו פגום".

וביאר בזה ²⁵ מהר"י קורין זיע"א, רבו של הגה"ק רבי חיים סינאוני זיע"א:

דהנה, אמרו רבותינו ז"ל ²⁶, "אם פגע בך מנוול זה, משכהו לבית המדרש",

והנה, "מנוול", עולה בגימטריא 132,

והיצר הרע, אשר הוא סמא"ל, עולה בגימטריא 132 - עם הכולל.

ללמדך, שהיות והאדם שייך בדברי התורה הקדושה, מחמת שלא פגם את הקנה שלו,

ממילא, כאשר יפגע בו ה"מנוול" שהוא היצר הרע, התיקון היחיד שיש לעשות עמו, הוא, למושכו לבית המדרש -

על ידי עסק התורה הקדושה, בקדושתה ובטהרתה.

ל. מיסודו של ה"אור החיים" הקדוש זיע"א, ומיסודו של ה"אוהב ישראל" זיע"א, למדנו:

ש"וּאֲתָהּ תִצְוֶה", הנאמר גבי שמן זית זך,

ו"אֲשֶׁר צִוֶּה", הנאמר אצל אברהם אע"ה,

²⁴ שאמרה לאדם הראשון לאכול,

וכמאמר הכתוב (בראשית, ג' - ז')::

"וְלֹאֲדָם אָמַר, כִּי שָׁמַעְתָּ לְקוֹל אִשְׁתְּךָ, וְתֹאכַל מִן הָעֵץ אֲשֶׁר צִוִּיתִי, לֵאמֹר, לֹא תֹאכַל מִמֶּנּוּ, אֲרוּרָה הָאֲדָמָה בְּעֵבְרָךָ, בְּעֵצָבוֹן תֹּאכְלֶנָּה, כֹּל יְמֵי חַיֶּיךָ."

²⁵ בספרו הקדוש "מחמדי שמים", ח"ב, עמודים שכו'-שכז'.

²⁶ קידושין, ל' ע"ב.

פירושם, "צוותא - וחיבור".
וכשם שבמאמר "וְאַתָּה תְּצַוֶּה", רמז הבורא ית"ש אל התורה,
שרק על ידי שיתחברו אל התורה הקדושה, הם יזכו לצאת מגלות לגאולה.
כך במאמר "אֲשֶׁר יְצַוֶּה", רמז הבורא ית"ש אל התורה,
שהדרך היחידה להתחבר אל הבורא ית"ש, היא, רק על ידי התורה הקדושה.
והוא מה שגילה לנו הגה"ק רבינו חיים סינאוני זיע"א:
שהאדם שהוא בעל "חטאים", אשר "חטא", פירושו "חיסרון"²⁷,
וממילא, הוא מנותק מן הבורא ית"ש, מחמת החיסרון שבו,
יכול להתחבר אל הבורא ית"ש, אך ורק על ידי עמל התורה הקדושה.
ובשעה שהאדם מקיים ומיישם כל זאת, להלכה ולמעשה,
אזי, מחמת אותו החיבור, הוא זוכה ל"השגחה פרטית" מיוחדת, ול"חביבות"
מיוחדת, מהבורא ית"ש.
וממילא, הוא זוכה להגיע לידי "תכלית נשמתו", שהיתה חצובה במוחו
ובמחשבתו של אברהם אע"ה,
והיינו, לידי "תכלית מעשיו", בעלמא הדין ובעלמא דאתי.
יתן ה' יתברך, שנוכה לזה. אמן.

²⁷ על הפסוק (בראשית, לא' - לט'):

"טַרְפָּה לֹא הִבַּאתִי אֵלַיךְ, אֲנֹכִי אַחְטָנָה, מִיַּדִּי תִבְקַשְׁנָה, גִּנְבֹתִי יוֹם וּגְנַבְתִּי לַיְלָה",

כתב רש"י הקדוש, וז"ל:

"אנכי אחטנה - לשון (שופטים, כ' - טז), 'קִלְעַ בְּאֶבֶן אֶל הַשַּׁעֲרָה וְלֹא יִחְטָא',

'אֲנִי וּבְנֵי שְׁלֹמֹה חֲטָאִים' (מלכים א', א' - כא),

חסרים,

'אנכי אחסרנה' - אם חסרה, חסרה לי, שמדי תבקשנה".

לזכרון עולם בהיכל ה'

- הגה"ק רבי רפאל משה אלבאז בן רבי שמואל זיע"א
- רבי אברהם איבגי בר רחמה זצ"ל
- רבי שלום איבגי בר רחמה זצ"ל
- רבי חנניה אדרי בר מימה זצ"ל
- רבי רחמים אדרי בר ביחה שמחה זצ"ל
- רפאל סיבוני בר גרסיה ז"ל
- משה חיון בר קוקה ז"ל
- דב לוסטרניק בר אביבה ז"ל
- שלמה בר אסתרלייה ז"ל

~~~

- הצדקת מזל טוב אלבאז (לבית סודרי) בת רבקה ע"ה
- הצדקת ברוריה מויאל בת חוה ע"ה
- זוהרה פרץ (לבית כהן) בת רחל ע"ה
- מזל טוב סיגלר (לבית עובדיה) בת זוהרה ע"ה
- רחל עמוס (לבית מלכה) בת אסתרלייה ע"ה
- אליס חוה עישה לוי (לבית סיבוני) בת גרסיה ע"ה
- חנה בת ליליאן ע"ה
- קונפיטה בת דינה ע"ה
- חנה אילוז בת פרחא ע"ה
- איילה בת נעמי ע"ה